

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/256/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1710202516
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1710202516.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Ivany Jahnovej, v právnej veci žalobcov: X/ J. Š. I. X.XX.XXXX, X/ O. Š., I. X.X.XXXX, T. G. Z. B. X, M. Q., obidvaja právne zastúpení advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., AK so sídlom Nezábudkova ul. č. 22, Bratislava proti žalovanej: S. Ž., I. XX.XX.XXXX, G. Z. K. XXX, M. Q., právne zastúpená advokátkou JUDr. Lýdiou Ráckovou, AK so sídlom Lichnerova ul. č. 72, Senec, o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcov 1 a 2 proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, č. k. 5C/62/2010 - 144 zo dňa 4.5.2016, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok, č. k. 5C/62/2010 - 144 zo dňa 23.5.2016 potvrdzuje.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom č. k. 5C/62/2010-144 zo dňa 23.5.2016, Okresný súd Pezinok zamietol žalobu žalobcov 1 a 2, ktorou sa domáhali po pripustení jej zmeny určenia, že komora, ako časť nehnuteľnosti, zapísanej na Y. Č.. XXX, N.Á. Ú. M. Q., obec M. Q., T. B., M.O. N. B., M. na B. Č.. XX T. O. XXmX, G. T. Č. X. M. M. Č. XX, je samostatnou stavbou, ktorá patrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov 1 a 2. Žalovanej súd prvej inštancie priznal náhradu trov konania s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie po právnej stránke odôvodnil poukazom na ustanovenia § 132 odsek 1, § 134 odsek, § 134 odsek 3, § 119 odsek 1, § 120 odsek 1, § 121 odseky 1 a 2 zákona č.40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj OZ). Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcov 1 a 2 nie je dôvodná. Žalobcovia 1 a 2 vlastnícke práva k spornej nehnuteľnosti mali získať vydržaním, ktoré odvodzovali od nadobúdacieho titulu kúpnej zmluvy z 2.3.1978, kedy spornú časť nehnuteľnosti kúpili od manželov Q. F. F. I.. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v kúpnej zmluve z 2.3.1978 bol predmet kúpy definovaný iba v dotazníku F. L. X. Č. XX, B. B. Č.. XX T. O. XX W., N. B. E. X. R. F. V. N., N. F. Y. N., E. B. Č. XX, T. O. XXX W., M. X. T. O.W. XXX W., na B. Č. XX. Žalobcovia 1 a 2 teda nadobudli nehnuteľnosti o celkovej výmere XXX,X W., B. E. G. XXX W. V. E. M. X. T. H. O. XXXmX, N. V. O. B. M. X/X N. H.. I. O. G. O., W. Ž. X F. X E. na Y. Č.. XXX F. XXX. Komora nie je v dotazníku nijako bližšie definovaná, ani výmerou, ani umiestnením. Nepresné označenie umožňuje zameniť ju s inou a vyvoláva pochybnosti o akú komoru sa jedná. Z opisu veci vyplynulo, že by mala byť súčasťou X. Č.. XX, stojacom na parcele č. XX. Sporná komora však stojí na pozemku B. Č. XX, na N. M. I. X. Ž. M. M. Č.M. XX F. E. X. H. O. E. B., N. V. M. O. L. X. Č.. XX F. G. XX W., ktoré žalovaná nadobudla do vlastníctva dňa 29.8.2001 kúpou od O. N. aj spolu so záhradou B. Č. XX T. O. XXX W., O. E. na Y. Č.. XXX, F. B. Č.. XX - M. X. T. O. XXX W. O. B. M.. Žalobcovia 1 a 2 podľa dotazníka ku kúpnej zmluve kupovali zastavanú plochu iba vo O. XX W.. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že držba žalobcov 1 a 2 nie je oprávnená, nakoľko podľa dotazníka

žalobcovia 1 a 2 nemali dôvod domnievať sa, že nadobudli viac, ako je uvedené v dotazníku ku kúpnej zmluve a na príslušných listoch vlastníctva. Žalobcovia 1 a 2 nemohli byť dobromyseľní v tom, že im sporná komora patrí, respektíve, že sú jej legitímnymi vlastníkmi. Okolnosť, že ju užívali, neznamená, že sa mohli považovať za jej vlastníkov. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že predmetom vydržania môže byť tak hnutelná, ako aj nehnuteľná vec, ktorá je individuálne určená. Sporná časť nehnuteľnosti sa nemohla stať predmetom vydržania. V súdnej veci bola sporná stavba označená ako komora, ktorá sa nachádza v dome so M. Č. XX, na B. Č. XX, zastavané plochy a nádvoría, zapísané na Y. Č. XXX, N. Ú. Č. XXX. Žalobcovia 1 a 2 tvrdili, že sa jedná o samostatnú stavbu. To, či je vec samostatná alebo je súčasťou inej veci rieši Občiansky zákonník v ustanovení § 120 ods. 1, podľa ktorého súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. Súd prvej inštancie ohľadkou spornej veci zistil, že komora má samostatný vchod zo spoločného dvora (B. Č. XX), F. M. na B. Č. XX F. M. V. M. M. X. M. na B. XX, N. W. M. Č. XX, a ktorý je vo vlastníctve žalovanej. Komora nemôže byť od tohto domu oddelená bez toho, aby nedošlo k jej zničeniu, nakoľko by došlo fakticky k jej zbúraniu. Rovnako by došlo k poškodeniu a zmene užívania hlavnej veci (L. X. Č. XX), pretože obe stavby sú spojené jednou stenou. Preto spornú stavbu (komoru) súd prvej inštancie definoval ako súčasť stavby - L. X. Č. XX, M. na B. Č. XX a keďže je súčasťou hlavnej stavby, nemôže byť predmetom vydržania. Súd prvej inštancie uviedol, že súčasť veci nie je spravidla spôsobilým predmetom samostatných občianskoprávných vzťahov, právne sleduje osud hlavnej veci, ktorá patrí jej vlastníkovi. K nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním súd prvej inštancie uviedol, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva priamo zo zákona (ex lege) a predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, ktorými sú danosť spôsobilého predmetu vydržania, oprávnenosť držby a nepretržitosť držby počas zákonom stanovenej lehoty. Poukázal na to, že oprávneným držiteľom je ten, kto so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, a to po celú vydržaciú dobu. Dobromyseľnosť sa vyžaduje už na začiatku držby, a teda nemôže dôjsť k vydržaniu, ak užívateľ nehnuteľnosti vedel o tom, že nehnuteľnosť nadobudol bezprávne, prípadne, že sa jej zmocnil bez právneho dôvodu alebo vedel, že patrí inému, no nevrátil ju. Pri skutočnej držbe sa predpokladá, že je v súlade s právom a poctivá; opak sa musí preukázať. Dobromyseľnosť teda znamená, že držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle. Posúdenie, či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne, a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) účastníka, a treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal, respektíve nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedliteľný. Ospravedliteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností. Vzhľadom na všeobecne (aj v oblasti súkromného práva) uznanú zásadu ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje), vyplývajúcu zo samej podstaty práva, právny omyl držiteľa, vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka platného v dobe, kedy sa držiteľ ujal držby, nie je ospravedliteľný. Len výnimočne možno takýto omyl ospravedlniť, a to v prípadoch, keď znenie zákona je nejasné a pripúšťa rôzny výklad. Na základe uvedených skutočností a vysloveného právneho názoru súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia 1 a 2 nepreukázali základný predpoklad pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním a to oprávnenú a dobromyseľnú držbu, a preto ich žalobu zamietol. V konaní úspešnej žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania podľa § 142 odsek 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj OSP) a uviedol, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci samej.

3. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote žalobcovia 1 a 2 odvolanie a namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že súd prvej inštancie nezohľadnil dobromyseľnosť držby právnych predchodcov žalobcov 1 a 2 a nevysporiadal sa s nástupníckou postupnosťou na strane žalobcov 1 a 2 a ich právnych predchodcov, ktorí spornú nehnuteľnosť užívali dobromyseľne a na základe zákona ju nadobudli vydržaním do svojho vlastníctva. Následne spornú nehnuteľnosť ako súčasť kúpnej zmluvy právni predchodcovia žalobcov 1 a 2, Gašparovič Jozef a jeho manželka F. F. F. I. previedli na žalobcov 1 a 2, čo preukazuje listina označená ako Dotazník a čestné vyhlásenie zo dňa 2.3.1978. Spornú nehnuteľnosť nadobudli dobromyseľne a v súlade s vtedajšou právnou úpravou, ktorú nikto nespochybnil, pričom v čase od kúpy nehnuteľností, ktorej súčasťou bola aj sporná komora, nadobudnuté nehnuteľnosti v celom rozsahu nerušene užívali ako svoje výlučné vlastníctvo. Žalobcovia 1 a 2 namietali aj to, že rozhodnutie

súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd prvej inštancie rozhodnutie oprel o vlastnú úvahu v súvislosti s odborným technickým posúdením stavu spornej nehnuteľnosti - komory, bez toho, aby si zabezpečil odborný alebo znalecký posudok. Rozhodol bez nariadenia znaleckého dokazovania a obmedzil sa len na vykonanie miestnej obhliadky. Žalobcovia 1 a 2 uviedli, že z listinného dôkazu, ktorý žalovaná nespochybnila, označený ako Dotazník a čestné vyhlásenie zo dňa 2.3.1978 vyplýva, že prevádzané nehnuteľnosti sú z roku 1860. Od roku 1860 dobromyseľne užívali prevádzané nehnuteľnosti právni predchodcovia žalobcov 1 a 2. Žalobcovia 1 a 2 namietajú, že súd prvej inštancie neuviedol právnu normu, z ktorej vychádzal pri právnej úvahe ohľadom vydržania podľa Uhorského obyčajového práva, ale iba uviedol, že podľa Uhorského obyčajového práva platného na Slovensku do roku 1950 vydržaním vlastníctvo k nehnuteľnosti nadobudol ten, kto mal nehnuteľnosť po dobu 32 rokov, ako svoju pokojne v držbe. Vydržanie bolo prípustné voči každému za splnenia podmienky, že došlo k udalosti, ktorá dôvodne mohla v užívateľovi vyvolať presvedčenie, že sa stal vlastníkom a tieto nehnuteľnosti mal v príslušnú, zákonom ustanovenú dobu 32 rokov v držbe. Žalobcovia 1 a 2 tvrdia, že ich právni predchodcovia spornú nehnuteľnosť užívali v čase od roku 1860 do roku 1978 dobromyseľne ako svoju, pričom neboli nikým rušený v pokojnej držbe. Teda aj v čase Občianskeho zákonníka doposiaľ právne účinného (zákon č. 40/1964 Zb. v platnom znení) a súd prvej inštancie túto situáciu nezohľadnil. Žalobcovia 1 a 2 sú toho názoru, že pokiaľ by sa vychádzalo v súvislosti s vydržaním z obyčajového práva a ním stanovenej doby 32 rokov alebo z ustanovení Občianskeho zákonníka č. 141/1950 a príslušnej zákonnej doby 10 rokov, boli splnené podmienky legislatívy, a preto je nesprávne spochybňovať skutočnosť, že právni predchodcovia žalobcov 1 a 2 neboli riadnymi vlastníkami spornej nehnuteľnosti, inak by príslušné správne orgány nevykonali v súvislosti s prechodom vlastníckeho práva aj na žalobcov 1 a 2 konštitutívne právne úkony a to až po súčasný katastrálny úrad. (Okresný úrad Pezinok, katastrálny odbor). Navyše aj bývalá pozemková kniha vykonala úkony podľa vtedajšieho právneho poriadku, t. j. úkony, ktoré podliehali súdnej kontrole. Súdy úkony bývalej pozemkovej knihy nespochybnili. Z toho podľa žalobcov 1 a 2 vyplýva, že predávajúci boli riadnymi vlastníkami predmetu predaja, a preto bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcov 1 a 2. Žalobcovia 1 a 2 teda spornú nehnuteľnosť nadobudli do výlučného vlastníctva už v roku 1978 a odvtedy ju dobromyseľne a nerušene užívali. V prípade, že by neobstala skutočnosť, že už právni predchodcovia žalobcov 1 a 2 nadobudli predmetnú nehnuteľnosť do vlastníctva vydržaním, potom žalobcovia 1 a 2 žiadajú, aby bolo prihliadnuté na to, že oni sami splnili podmienku vydržania vlastníckeho práva spornej nehnuteľnosti, pretože ju nerušene užívali, ako svoju vlastnú, keďže bola predmetom kúpy z roku 1978. Žalobcovia 1 a 2 k tvrdeniu, že sporná nehnuteľnosť nepredstavuje spôsobilý predmet držby uviedli, že v listinnom dôkaze, označenom ako Dotazník a čestné vyhlásenie zo dňa 2.3.1978, je uvedené, že: „Predchodcovia Q. V. F. V. W. F. F. F.Z. I. prevádzajú nehnuteľnosti nadobúdateľom“. Z uvedeného vyplýva, že predmetom kúpy nebola jediná nehnuteľnosť, ale išlo o viaceré nehnuteľnosti, ktoré vo svojom dôsledku tvorili jednotný ekonomický celok a už v tom čase bola vykonaná z viacerých nehnuteľností týmto komasačným úkonom scelená nehnuteľnosť. Právni predchodcovia žalobcov 1 a 2 predali žalobcom 1 a 2 len to, čo bolo ich výlučným vlastníctvom a táto skutočnosť je v kúpnopredajnej zmluve jasne vymedzená. Žalobcovia 1 a 2 poukazujú na to, že z fotodokumentácie založenej v súdnom spise a obhliadky spornej nehnuteľnosti vyplýva, že sporná nehnuteľnosť nemá spoločnú strechu s domom žalovanej a teda netvorí s ňou jeden stavebný celok, k čomu si súd prvej inštancie nevyžiadal po vykonaní obhliadky odborné stanovisko príslušného stavebného úradu. Predmetná nehnuteľnosť má samostatnú strechu, pričom krov, ako aj krytina strechy je z iného druhu stavebného materiálu v porovnaní so strechou domu žalovanej a aj keď žalovaná tvrdí, že je to jej vlastníctvo, nevykonala žiadne stavebné úpravy. Podľa názoru žalobcov 1 a 2, žalovaná tým právnotechnicky uznala, že sa jedná o samostatnú nehnuteľnosť a predmet, ktorý jej nepatrí, čo vyjadrila aj tým, že len na vlastnom dome vykonala stavebné práce (údržba, nový náter), teda ani náznakom sa nechovala k spornej nehnuteľnosti ako vlastník. Sporná nehnuteľnosť nemá žiadne viditeľné prepojenie s domom žalovanej, má vlastný samostatný vchod. Murivo spornej nehnuteľnosti je zreteľne iného druhu a veku ako dom žalovanej. Spoločný múr spornej nehnuteľnosti a domu žalovanej je oporným múrom spornej nehnuteľnosti a nie domu žalovanej. Dom žalovanej sa len napája na tento oporný múr, čo je viditeľné tak v interiéri predmetnej nehnuteľnosti, ako aj z pohľadu na nehnuteľnosť zvonka. Žalovaná nepreukázala, že sporná nehnuteľnosť bola vystavaná a užívaná len ako súčasť jej domu a nie ako samostatná nehnuteľnosť. Podľa názoru žalobcov 1 a 2 sa súd prvej inštancie nevysporiadal so všetkými navrhovanými dôkazmi a pri jeho úvahe absentuje vysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami, ktoré boli zo strany žalobcov 1 a 2 počas prvoinštančného konania produkované, namietané a majú význam pre zákonné rozhodnutie vo veci samej v prospech žalobcov 1 a 2. Vzhľadom na uvedené žalobcovia 1 a 2 žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil

tak, že ich žalobe vyhovie, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcov 1 a 2 nevyjadřila.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie vo veci bolo podané počas platnosti Občianskeho súdneho poriadku. Dňom 1. júla 2016 bol Občiansky súdny poriadok zrušený a nahradil ho zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Podľa § 470 odsek 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. To znamená, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (§ 470 odsek 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok odvolania do 30.6.2016, pretože právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku zostávajú zachované.

6. Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP). Vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť respektíve zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1 a 2 nie je dôvodné, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

7. Ustanovenie § 134 Občianskeho zákonníka upravuje vydržanie ako osobitný spôsob pôvodného nadobudnutia vlastníckeho práva. Vydržanie vlastníckeho práva je jeho nadobudnutie v dôsledku oprávnenej nepretržitej držby veci, vykonávanej po zákonom stanovenú dobu. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“. Rozlišovacím kritériom medzi oprávneným držiteľom a neoprávneným držiteľom je teda dobromyseľnosť respektíve nedobromyseľnosť držiteľa, pričom otázka dobromyseľnosti sa posudzuje v súlade s ustanovením § 130 odsek 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Dobromyseľnosť ako subjektívny prvok sa teda má objektivizovať s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých došlo k faktickému nakladaniu s vecou ako vlastnou. Oprávneným držiteľom potom nie je ten, u koho by dobromyseľnosť ako tzv. subjektívna stránka nekorešpondovala s okolnosťami prípadu, ktoré majú objektívny charakter. Pre posúdenie toho, či držiteľ konal dobromyseľne nie je rozhodujúce to, či držiteľ sám mal za to, že je dobromyseľný v tom, že mu vec alebo právo patrí, ale rozhodujúce je to, že vzhľadom ku všetkým okolnostiam je objektívne zrejmé, že držiteľ mal dostatočný dôvod domnievať sa, že je dobromyseľný, aj keď mu vec alebo právo nepatrí. Je teda potrebné brať do úvahy, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú je možné s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu požadovať, nemal, respektíve nemohol mať, dôvodné pochybnosti o tom, či mu vec alebo právo patrí. To znamená, že treba brať do úvahy, aj to, či držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle, teda, že držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí. Ako správne uviedol súd prvej inštancie musí však ísť o omyl ospravedlniteľný, ku ktorému došlo napriek tomu, že ten, kto konal v omyle, postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať.

8. Ak má byť vlastnícke právo nadobudnuté vydržaním, musia byť súčasne splnené všetky zákonné predpoklady uvedené v príslušných ustanoveniach Občianskeho zákonníka upravujúcich inštitút držby a vydržania, z ktorých ani jeden nesmie chýbať. Predpokladmi vydržania sú spôsobilý predmet vydržania, oprávnená držba, ktorá zahŕňa aj existenciu nadobúdacieho titulu a uplynutie vydržacej doby, ktorá musí byť nepretržitá.

9. V prejednávanvej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobcovia 1 a 2 sa podľa žalobného petitu domáhali určenia, že časť nehnuteľnosti, (poznámka odvolacieho súdu, táto časť nehnuteľnosti bola v spore pomenovaná ako komora), zapísaná na liste vlastníctva Č. XXX, N. Ú. M. Q., T. M. Q., T. B., M.O. N. B., N. M. na B. Č. XX, T. O. XX W., G. T. Č. X. M. Č. XX, tvorí samostatnú stavbu, ktorá patrí do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov 1 a 2. Podľa žalobcov 1 a 2, vlastnícke právo k predmetu sporu nadobudli vydržaním po splnení všetkých zákonom stanovených predpokladov pre vydržanie vlastníckeho práva, ktoré naplnili nadobúdacím titulom k predmetu sporu. Týmto titulom mala byť kúpna zmluva uzatvorená s ich právnyimi predchodcami ako predávajúcimi, ktorej danosť preukazovali listinným dôkazom označeným ako Dotazník a Čestné vyhlásenie, spísané dňa 2.3.1978 pre účely registrácie a spoplatnenia kúpno predajnej zmluvy (ďalej aj Dotazník). Vyplýva z neho, že V.

Q. I. X.XX.XXXX, V. Q. I. XX.X.XXXX F. F. I. I. X.X.XXXX predali žalobcom 1 a 2 nehnuteľnosť, L. X. B. Č. XX, B. Č. XX, T. O. XX W., E. L. XXXX, pozostávajúcu z 2 izieb a jednej kuchyne, komory a letnej kuchyne. Ďalej záhradu parcelné Č. XX, T. O. XXX W., N. Ú. M. Q. Z. B. F. M. X. T. O. XXX W., bez oplotenia, B. Č. XX, N. Ú. M. Q.. V zmysle predmetnej listiny, nehnuteľnosť, ako aj jej súčasti a príslušenstvo, ktoré boli predmetom prevodu mali byť presne opísané označením druhu stavby alebo pozemku, popisného alebo parcelného čísla katastrálnej obce - územia, výmery a podobne. Žalobcovia 1 a 2 sú evidovaní na liste vlastníctva Č. XXX, T. B., T. M.Ý. Q., katastrálne územie M. Q., ako vlastníci parcely M. B. Č. XX, O. O. XX W., X. B. -E. B. F. I., B. M. B. Č. XX, O. O.W. XXX W., X. B. - E. F. M. - L. X., M. Č. XX M. na B. B. Č. XX. Ž. V. S. na Y. O. Č. XXX, T. B., T. M. Q., N. Ú. M. Q. F. O. B. B. Č. XX, O. O. XXX W., X. B. - E., B. B. Č. XX, O. O. XX W. X, druh pozemku zastavané plochy a nádvoría, stavby - L. X., M. Č. XX, M. na B. Č. XX F. B. Č. XXX/X, O. O. XXX W., X. B. -E.. Z listu vlastníctva Č.M. XXX, T. B., T. M. Q., N. Ú. M. Q. vyplýva, že žalovaná je spoluvlastníčkou v podiele 1. B. - B. vo výmere XXX W., na ktorom je spoločný dvor a druhú polovicu tohto pozemku vlastní žalobcovia 1 a 2.

10. Z ustanovenia § 153 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku platného do 30.6.2016, teda v čase prvoinštančného konania v súdnej veci <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/>>vyplývalo, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami súdneho konania sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. Zákonná úprava obsiahnutá v ustanovení § 120 OSP platného do 30.6.2016 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/>> rešpektovala zásadné rozdiely medzi sporovým a nesporovým konaním. Zároveň akceptovala tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nesporovom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne strany sporu a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Strana sporu má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods.1 OSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/>>platný do 30. 6. 2016) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Občiansky súdny poriadok platný do 30.6.2016 v ustanovení § 120 ods.1 veta tretia, pripúšťal možnosť, aby súd <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/>>vykonával aj iné, stranami sporu nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňoval ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Právo súdu vykonať aj stranami sporu neoznačené a nenavrhnuté dôkazy bolo v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú strany sporu, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou strán sporu, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia 1 a 2 na podporu svojho tvrdenia, že predmet sporu vydržali na základe nadobúdacieho titulu, ktorým bola kúpna zmluva z roku 1978, neponúkli iný dôkaz, ako listinu pomenovanú Dotazník a čestné vyhlásenie na registráciu a spoplatnenie kúpno predajnej zmluvy z 2.3.1978, fotodokumentáciu predmetu sporu a svedecký výsluch O. N. (č. I. - 107). Pokiaľ išlo o nadobúdací titul, na ktorý poukazovali žalobcovia 1 a 2 a to kúpnu zmluvu, ktorej obsah preukazovali listinou - Dotazníkom a čestným vyhlásením na registráciu a spoplatnenie kúpno predajnej zmluvy z 2.3.1978, súd prvej inštancie správne poukázal na to, že jej predmetom nebola nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto sporu, a preto označená kúpna zmluva nie je spôsobilá preukázať existenciu nadobúdacieho titulu pre oprávnenú držbu. Z dotazníka vyplýva, že žalobcovia 1 a 2 kúpili od predávajúcich niekoľko nehnuteľností a to dom B. Č. XX, B. Č. XX O. O. XX W., E. L. XXXX, B. E. X R. F. V. N., N. F. Y. N., Ď. E. B. Č. XX, O. O. XXX W., O. N. Ú. M. Q. F. M. X. O. O. XXX W., na B. Č. XX, O. N. Ú. M. Q.. Inštitút spoločný dvor je osobitným, špecifickým druhom spoluvlastníctva pozemku. Podiel na spoločnom dvore sa viazal k nehnuteľnosti - k stavbe a nie ku konkrétnemu vlastníkovi. S prevodom stavby sa prevádzal i podiel zo spoločného dvora. Dôvodom pre takýto postup bolo zabezpečenie riadneho užívania stavby bez ohľadu na to, či je stavba vo výlučnom vlastníctve jednej osoby, respektíve v podielovom spoluvlastníctve viac osôb a koľkých. Rozhodujúce pre výšku spoluvlastníckeho podielu ku spoločnému dvoru je to, ku koľkým stavbám sa spoločný dvor viaže. Spoločný dvor ako inštitút sui generis nebol priamo normatívne upravený hmotnými predpismi občianskeho práva, ale právnymi predpismi upravujúcimi vykonávanie zápisov do pozemkovej knihy. Účinnosťou stredného Občianskeho zákonníka (zákon č. 141/1950 Zb.) dňom 1.1.1950 zanikli všetky vlastnícke útvary vedené podľa

uhorského obyčajového práva, a teda aj inštitút spoločného dvora. Uvedené vyplýva z prechodných ustanovení tohto zákona (§ 568 odsek 1 citovaného zákona). Veci sa v zmysle tohto zákona rozdeľovali a dodnes sa rozdeľujú na hnuteľné a nehnuteľné, pričom pozemky a stavby boli a sú samostatné veci v právnom zmysle a jedná sa o nehnuteľnosti (§ 25 a § 26 stredného Občianskeho zákonníka). Účinnosťou stredného Občianskeho zákonníka nastala situácia, že spoločný dvor sa stal samostatnou vecou v právnom zmysle, rovnako aj domy ku ktorým patril. Spoločný dvor sa stal ako samostatná vec (pozemok) spoluvlastníctvom vlastníkov domov ku ktorým patril. Po 1.1.1951 sa už nadobudnutím vlastníctva domov nenadobúda automaticky vlastníctvo k spoločnému dvoru, keďže je samostatným predmetom vlastníckeho práva a vecou v právnom zmysle.

12. V žalobcami 1 a 2 predloženom listinnom doklade, v Dotazníku a čestnom vyhlásení na registráciu a spoplatnenie kúpno predajnej zmluvy z 2.3.1978, letná kuchyňa a ani komora, z ktorých mal dom pozostávať neboli okrem popisného pomenovania inak bližšie identifikované. Z fotodokumentácie založenej v spise je zrejmé, že predmet sporu (stavba - komora) má samostatný vchod a má z jednej strany spoločnú stenu s domom žalovanej a z druhej strany je stavebne spojená s ďalšou budovou, ktorú strany sporu označili, letná kuchyňa. Tá je ďalej stavebne spojená s ďalšími dvomi stavebne spojenými stavbami neslúžiacimi na bývanie, ale na doplnkové služby k hlavnej stavbe, teda sú to vlastne hospodárske stavby. Tieto stavby nie sú stavebne spojené s domom na parcele Č.. XX, ktorý kúpili žalobcovia 1 a 2, ale oddeľuje ich dom na parcele Č.. XX, ktorý kúpila žalovaná. Dom, ktorý kúpili žalobcovia 1 a 2 z komory a letnej kuchyne stavebne nepozostáva. Vzhľadom na to, že k domu patril spoločný dvor, ktorý bol v spoluvlastníctve predávajúcich, mohlo sa stať, že stavby stojace na spoločnom dvore boli predávajúcimi ponímané aj tak, že z nich dom pozostáva. Letná kuchyňa a za ňou nasledujúce ďalšie hospodárske stavby z pohľadu od domu žalobcov 1 a 2 sú postavené na spoločnom dvore, ktorý žalobcovia 1 a 2 kúpili od predávajúcich. Predmet sporu, označený ako stavba - komora, ktorá stavebne z pohľadu od domu žalobcov 1 a 2 predchádza stavbu označenú ako letná kuchyňa nestojí na spoločnom dvore. Stojí na parcele číslo XX, ktorá nebola predmetom prevodu vlastníctva v zmysle listinného dôkazu žalobcov 1 a 2 - Dotazníka. Na parcele číslo XX stojí dom žalovanej. Keďže predávajúci prevádzali na žalobcov 1 a 2 jednoznačne parcelnými číslami konkretizované vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ku ktorým patrila aj nehnuteľnosť spoločný dvor, mohli byť žalobcovia 1 a 2 v dobrej viere, že im patrí aj to, čo je na ňom postavené, teda aj stavba letná kuchyňa. Z listinného dôkazu, kúpno predajnej zmluvy, ako v podstate jediného dôkazu, ktorý žalobcovia 1 a 2 v konaní predložili, však pri zohľadnení zachovania obvyklej opatrnosti, ktorú možno po každom požadovať, nie je možné odvodiť ich dobromyseľnosť uchopenia sa držby spornej komory ako stavby, ktorá nestojí na parcelách ktoré kúpili, za situácie, keď na spoločnom dvore vo vlastníctve predávajúcich bolo postavených viac takýchto hospodárskych stavieb, ktoré po predmetnej kúpe žalobcovia 1 a 2 všetky užívali, čo v konaní nebolo sporným. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú spravidla okolnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia práva a svedčiace o poctivosti nadobudnutia, teda tzv. titul uchopenia sa držby. Povinnosť tvrdiť a preukázať tieto okolnosti pritom ťaží toho, kto tvrdí, že došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Strana sporu preto musí označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť uplatnených tvrdení a nesie prípadné následky nesplnenia tejto povinnosti, spočívajúce v tom, že súd nebude mať možnosť pre nedostatok potrebných dôkazov rozhodnúť v ich prospech. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia 1 a 2 iný dôkaz, ktorým by potvrdili svoje tvrdenia a prednesy v spore, ako listinu - Dotazník a Čestné vyhlásenie na registráciu a spoplatnenie kúpno predajnej zmluvy z 2.3.1978, a výsluch svedkyne O. N., z výpovede, ktorej nevyplynulo, že predmetom kúpy žalovanej nemohla byť z dôvodov na strane žalobcov 1 a 2 sporná komora, súdu neponúkli. Posúdenie toho, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie, treba hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska, t. j. osobného presvedčenia samého účastníka konania. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia 1 a 2 dobromyseľnosť uchopenia sa držby predmetu sporu nepreukázali, keď podmienke objektívneho zhodnotenia ich dobrej viery nepredložili žiadne relevantné dôkazy. Žalobcovia 1 a 2 podľa identifikácie predmetu kúpnej zmluvy mohli rozpoznať, čo podľa jej obsahu kúpili a pokiaľ konali v ospravedliteľnom omyle, tak k tejto skutočnosti nepredložili žiaden dôkaz. Záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní podmienky oprávnenosti držby, je v súlade s vykonaným dokazovaním, ktoré žalobcovia 1 a 2 v odvolaní proti rozsudku ani nenapadli a je v súlade s právnym vyhodnotením dokazovaním zistených skutočností. Žalobcovia 1 a 2 v odvolaní namietajú, že v čase nadobudnutia spornej nehnuteľnosti žalobcami 1 a 2 boli predávajúci riadnymi vlastníckymi predmetu predaja, teda aj predmetu sporu a to titulom vydržania vlastníckeho práva k čomu odvolací súd udáva, že určujúcim pre toto súdne konanie je právny titul od ktorého žalobcovia 1 a 2 odvodzujú vydržanie vlastníckeho práva k predmetu sporu. Týmto titulom bola kúpna zmluva z roku 1978, ktorej predmet je

popísaný len v listinnom dôkaze žalobcov 1 a 2 a to v Dotazníku, z ktorého nevyplýva, že predmet sporu, stavba - komora, bola vo vlastníctve predávajúcich, a že práve sporná komora bola predmetom predaja. Nie je ani pravdou čo tvrdia žalobcovia 1 a 2, že príslušné správne orgány (štátne notárstvo) voči predmetu sporu (komore) titulom označenej kúpnej zmluvy vykonávali právne úkony, pretože správne orgány vykonali zápis zmeny vlastníckeho práva podľa kúpnej zmluvy na žalobcov 1 a 2, len vo vzťahu k B. Č. XX, XX F. XX F. I. N. B. Č. XX, na N. M. B. M., Č. O. E. Y. O. Č.. XXX, XXX F. XXX N. Ú. M. Q.. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcov 1 a 2 o dobromyseľnom vydržaní predmetu sporu ich právnymi predchodcami poukazuje na to, že pri riešení právnej otázky splnenia podmienok vydržania spornej stavby žalobcami 1 a 2 sú bezprostredne významné nie okolnosti týkajúce sa predchodcov žalobcov 1 a 2, ale okolnosti týkajúce sa priamo žalobcov 1 a 2. Pokiaľ teda chýba jedna zo základných zložiek dobromyseľnej držby a to samotná dobromyseľnosť pri vstupe do oprávnenej držby, nemožno potom následne uzatvoriť, že žalobcovia 1 a 2 spornú stavbu od roku 1978 dobromyseľne užívali. Pre záver súdu o nedôvodnosti prejednáwanej žaloby postačovalo zistenie, že v konaní nebola preukázaná dobromyseľnosť žalobcov 1 a 2, ako jednej z kumulatívnych podmienok pre vznik vydržania.

13. Vzhľadom na nedôvodnosť žaloby je bezpredmetné zaoberať sa vecnými námietkami k ďalším predpokladom vydržania, napriek tomu odvolací súd k záveru súdu prvej inštancie, že predmet sporu nie je ako súčasť hlavnej veci spôsobilý stať sa predmetom vydržania udáva nasledovné. Predmet sporu stavba, stojí na B. Č.. XX, N. Ú. M. Q. F. E. Y. O. Č.. XXX k tejto parcele vyplýva, že pozemok je zastavaný rodinným domom a nebytovou budovou, ktoré sú na základe darovacej zmluvy zo dňa 23.5.2014 vo vlastníctve žalovanej. Z ohľadky vykonanej súdom prvej inštancie je zrejmé, že rodinný dom a nebytová budova - predmet sporu komora sú stavebne spojené spoločnou stenou, ale každá z týchto budov má samostatný vstup. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie nevyplýva, či tieto stavby boli vybudované zároveň, ale vyplynulo z neho to, že boli užívané samostatne, teda nebytová budova bola užívaná nezávisle na stavbe hlavnej a z tohto dôvodu je možné predmet sporu považovať aj z hľadiska stavebno - technického za stavbu samostatnú. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmet sporu je súčasťou hlavnej stavby, a preto nemôže byť predmetom vydržania. Podľa § 120 odsek 1 Občianskeho zákonníka súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. Súčasť veci zásadne nemôže byť samostatným predmetom občiansko-právnych vzťahov, takže právne úkony týkajúce sa veci hlavnej, týkajú sa v celom rozsahu aj jej súčasti. Právny inštitút súčasti veci možno z hľadiska právnej teórie charakterizovať ako veci zložené, teda veci, ktoré sú vnútorne štruktúrované a tvorené relatívne samostatnými časťami viac, či menej spojenými. Zákon stanovuje samostatnosť veci vo vzťahu k veci inej na dvoch kritériách: 1. na vzájomnej sunáležitosti veci a 2. na miere jej oddeliteľnosti. Prvé kritérium predstavuje skôr subjektívnu rovinu, pretože to, čo k veci podľa jej povahy prináleží, sa určuje do značnej miery podľa ľudských zvyklostí, skúseností a noriem vzťahujúcich sa ku konkrétnej veci. Miera sunáležitosti sa potom posudzuje prostredníctvom povahy tej veci, ktorá je považovaná za vec tzv. hlavnú. Zákonný text tak dáva touto všeobecnou úpravou priestor k individuálnemu posúdeniu, aké vlastnosti hlavná vec vykazuje, aby odtiaľto bolo možné odvíjať úvahy, či iná, relatívne samostatná vec k nej patrí natoľko neodmysliteľne, že nemôže už byť považovaná za vec odlišnú. Druhé kritérium je viac objektívne a sleduje spojenie veci v zmysle fyzickom. Formulácia, nemôže byť oddelená bez toho, že, by sa tým vec znehodnotila, však nevylučuje možnosť faktickej separácie veci. Pre definíciu súčasti veci tak potom z tohto pohľadu vyhovujú tie prípady, kedy oddelenie znamená pre vec hlavnú ujmu na jej hodnote. Znehodnotením nemusí byť len strata na finančnej hodnote, ale aj funkčné znehodnotenie. Inými slovami povedané, znehodnotením sa chápe stav, kedy hlavná vec v porovnaní so stavom pred oddelením jej súčasti slúži svojmu účelu menej alebo nemôže slúžiť vôbec. Riešenie otázky vzniku stavby ako samostatnej veci je nutné odvíjať z občiansko-právneho hľadiska, nemožno to zakladať na existencii rozhodnutia z oblasti správneho práva. Podmienkou, aby vec bola považovaná za súčasť stavby je skutočnosť, že jej oddelením od veci hlavnej by bola vec hlavná, v tomto prípade rodinný dom, znehodnotená. Nie je podstatné, či oddelením dôjde k znehodnoteniu veci oddeľovanej. V danom prípade o znehodnotení domu žalovanej ako takom, pri oddelení nebytovej budovy - komory, vzhľadom na samostatné stavebné umiestnenie komory nemožno hovoriť, a preto záver súdu prvej inštancie, že predmet sporu ako súčasť domu žalovanej nie je spôsobilý byť predmetom vydržania, správny nie je. Formulácia „nemôže byť oddelená bez toho, aby sa tým vec znehodnotila“ nevylučuje možnosť faktickej separácie veci, naopak, vlastne v dôsledkoch ich oddelenia vidí merítko samostatnosti veci. Charakter oddelenia zákon nestanovuje, a teda nutne tento pojem musí zahŕňať celú škálu spôsobov od priamych zásahov do hmotnej podstaty veci, cez manipuláciu neničiacu podstatu veci až po voľné odňatie veci. Definíciu súčasti veci potom z tohto pohľadu vyhovujú tie prípady, kedy oddelenie ktorýmkoľvek z

uvedených spôsobov znamená pre vec hlavnú ujmu na jej hodnote, pričom v danej veci by oddelením komory nedošlo k znehodnoteniu domu žalovanej a táto podmienka vydržania by bola splnená. Pokiaľ však pre vydržanie absentuje iná podmienka vydržania, je tento záver o spôsobilosti predmetu vydržania v prejednávanej veci bezpredmetný.

14. Obsah odvolania žalobcov 1 a 2 nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, a keďže ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 odseky 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podia odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podia druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podia predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).